

Jaargang 6 nr. 557
30 augustus 2012

Elke arts kan echte ADHD-diagnose stellen. Maar mag het?

Het circus draait op volle toeren en iedereen is blij.
Nooit gedacht dat onkunde zo een medische welvaart kon veroorzaken.

Niemand schijnt de huidige epidemie onder controle te krijgen.

Waarom niet?

Er is niemand die wil weten wat men moet weten.

1) Een echte medische diagnose van een medische aandoening- in casu ADHD- kan of mag niemand stellen.

2) Hoe psychotica werken om een fantoom-aandoening te behandelen, weet nog minder iemand.

Stel nu eens dat ADHD de ziekte zou zijn van een of ander gebrek in het functioneren in de hersenen.

Net zoals diabetes de aandoening is van het insulinetekort.

Dan denken we dat psychotica 'iets' aanvangen tegen het veronderstelde gebrek.

1) Iets, dat een gebrek zou moeten zijn.

2) Psychotica die vermoedelijk iets genezen.

Weeral weet men niets.

Onbegrijpelijk dat artsen claimen dat ze een diagnose kunnen stellen, terwijl al jaren bekend is, dat men door 'iets' te 'veronderstellen' een industrie heeft tot stand gebracht van heel wat akeligs dat wel bekend is, maar intussen veel geld opbrengt.

Maar omdat niemand wil weten hoe het lucratieve, iatrogene circus is tot stand gekomen, zorgde die onkennis meteen voor een gerust geweten en stelt men dat een ontstane depressie, zelfmoordgedrag, agressie, cognitief falen (dementie?), plots doodvallen, wanen of psychotisch gedrag allemaal comorbiditeiten zijn van de veronderstelde aandoening.

Rare wetenschap, dat soort geneeskunde.

Over de aandoening weet men niets, kan geen diagnose stellen, en weet niet hoe medicatie zo performant goed werkt, maar allemaal weten ze alvast met een zekerheid, die aan het professionele grenst, dat al die bijwerkingen van een behandeling, comorbiditeiten zijn van de ziekte waarvan men alleen maar die comorbiditeiten wel wil kennen.

De huidige epidemie bewijst hoe de onkunde loont.

Omdat niemand weet hoe een diagnose moet gesteld worden, kan iedereen die dus stellen.

Wat vanzelfsprekend ook gebeurt.

Omdat ook niemand weet hoe psychotica tot algemeen jolijt inspelen op het verwachte gedragspatroon van mindcontrol, worden die psychotica als compleet veilig geacht.

En best van al.

Die psychotica zorgen er zonder te weten voor dat ze door chronisch gebruik, psychotisch gedrag veroorzaken, een veranderde perceptie op de realiteit, wanen, hallucinaties, agressie en ook doodvallen en dementie.

Want nu juichen de echte artsen.

De comorbiditeiten zijn er, en daarmee kan de geneeskunde pas echt goed aan het werk.

ADHD bestaat dus, weliswaar iatrogeen, want de iatrogene comorbiditeiten zorgen voor een absolute werkzekerheid.

Er zijn de stoffen tegen de hartkwaaltjes, de antipsychotica, de slaapmiddelen, de antidepressiva (weliswaar ook psychotica, maar zoals bekend, hoeft niemand dit te weten) en de alzheimer-medicatie (ook psychotica, zoals bekend, en hoeft niemand dit te weten).

Het circus draait op volle toeren en iedereen is blij.

Nooit gedacht dat onkunde zo een medische welvaart kon veroorzaken.

Maar stel nu eens dat ADHD geen ziekte zou zijn en dat psychotica niet op dezelfde manier werken als insuline.

En stel nu eens dat men wel een diagnose of geen diagnose van ADHD zou kunnen (willen) stellen.

En dat men wel wil weten hoe psychotica werken bij een aandoening waarvan men een of geen diagnose kan stellen.

Dan zou het kaartenhuisje van het winstgevend circus van de comorbiditeiten in elkaar zakken.

Omdat dan meteen ook duidelijk zou worden dat die comorbiditeiten eigenlijk de nevenwerkingen zijn van het chronisch gebruik van psychotica.

Want psychotica zijn stoffen, die psychotisch maken, agressief, wanen veroorzaken en zelfs depressies, stoffen, die bloedvaten doen dichtklappen en daardoor hartproblemen veroorzaken en ook dementie.

Nu juist precies hetzelfde als de comorbiditeiten van de ziekte die men veronderstelde.

Maar psychotica zijn, net als insuline, ook giftige stoffen, die bij een gezonde patiënt, antistoffen doen ontstaan en volgens de redenering van de stoffetjestheorie in de hersenen, bij zieke patiënten een helende werking teweegbrengen, omdat het lichaam die psychotica toch zo nodig heeft en vandaar dan ook geen antistoffen zal teweegbrengen.

Ons probleem is daarmee opgelost en bovendien kan voortaan elke arts een medische diagnose stellen van de aandoening.

Van zodra het multidisciplinaire team tekenen ontwaart van pedagogisch ongemak (GPOS) kan naar de arts verwezen worden om een echte diagnose te stellen.

Net zoals bij de ACTH-stimulatie-test kan met een proefdosering psychotica (in dit geval) getest worden op de vorming van antistoffen.

Speekseltest negatief: dan lijdt de patiënt aan ADHD, omdat het toedienen van psychotica nodig blijkt.

Speekseltest positief: patiënt is gezond, want psychotica worden door het lichaam als giftig ervaren en zijn bijgevolg te mijden, immers: 'do not harm'.

Als bovendien bij de negatieve testen, ook de werking van de geneesmiddelen zal uitgelegd worden of hoe psychotica ADHD genezen, dan zal de medische wereld heel vlug begrijpen waarom die speekseltest zo performant de diagnose van een onbekend gewaande ziekte kan stellen.

En zal meteen ook het vervelend probleem van de comorbiditeiten van de baan zijn.

Om begrijpelijke redenen zal daarom wel een ander publiek (evenwel ook 'verondersteld' als intellectueel) iets meer rouwig zijn.

Maar gelukkig staat bij de geneeskunde de gezondheid van de patiënt vanzelfsprekend vooraan.

Apotheker Fernand Haesbrouck, 30 augustus 2012.